

ELLA FRANK

USA TODAY BESTSELLERSZERZŐ

CONFES

Amore

vallomások 2. – julien

JULIEN

TWO

*Prózás
könyvek*

ELLA FRANK

JULIEN

vallomások 2. – julien

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2022

AJÁNLÁS

*Jacquelyn, ma petite poulette,
sirály voltál, erős és vad,
a vihar szerelmese, és a szélé,
ami a szárnyán vitt a messzi tengeren...*

*Té voltál az én kishúgom,
és örökké a részem maradsz.*

*A te frère-ed:
Julien*

ELSŐ FEJEZET

VALLOMÁS

*Akiket nekünk szánt az ég,
így is, úgy is ránk találhatnak.*

– **H**ÁT ÚJRA TALÁLKOZUNK, MR. THORNTON.
A hang hallatán remegés futott végig Julien Thornton gerincén. Egy Los Angeles-i börtöncella közepén ácsorgott, egy órával ezelőtt hozták be nyilvános alkoholfogyasztás miatt.

Nem kellett megfordulnia, hogy tudja, ki áll az acélrácsok túloldalán. Ezt a hangot akarta hallani, amikor megejtette az egyetlen engedélyezett hívását, de csak az üzenetrögzítő válaszolt. Ez a hang... nem tudta kivenni a fejéből azóta, hogy utoljára hallotta, majdnem két héttel ezelőtt, amikor találkozott ezzel a Priest nevű férfival – és megpróbálta ellopni a kocsiját.

Julien megfordult, és ekkor rádöbbsent, mennyire alulbecsülte a hatást, amit Joel Priestley tett rá az első találkozásukkor.

Oui, Julien képtelen volt kiverni a fejéből a férfit, ez igaz, és oui, talán szándékosan provokálta a rendőrt ezen az estén, abban reménykedve, hogy végül ügyvédre lesz szüksége. De Dieu, már el is felejtette, milyen hatással van Priest a testére. Mintha tomboló tűz nyaldosta volna minden porcikáját.

A férfi vörös haja, viharszürke szeme, kisugárzása mágnesként vonzotta Julient, és úgy érezte, semmi sem készíthette volna fel a Priestből áradó, letaglózó energiára. Nem is beszélve a férfi hüvös tekintetéről, ami megvetően tapadt Julienre.

Julien azonban csakis magát hibáztathatta ezért a nézésért. Talán, ha Julien nem mindig egy ivászáttal töltött hét után találkozott volna Priesttel, egyszer az életben felülkerekedhetett volna rajta.

Az igazán délicieux lenne, gondolta Julien, miközben az ügyvédet nézte, aki két héttel ezelőtt hazavitte, nem a rendőrségre, amivel fenyegetőzött.

Priest most, hajnali háromkor is éppolyan összeszedett volt, mint első találkozásuk délutánján, a sikátorban. Méretre szabott, tengerészkék öltönyt viselt, ami kihangsúlyozta széles vállait és haja gazdag árnyalatát. Elegáns volt, fegyelmezett, és veszélyt sugárzott, ahogy kifürkészhetetlen arckifejezéssel méregette a labilis idegállapotú Julient.

– Kérdeznék valamit – szólalt meg végre Priest, és összekulcsolta a kezét a háta mögött, majd közelebb lépett a cellához, amiben Julien az éjszaka nagy részét töltötte, próbálva kijózanodni. – Nem értetted, amit legutóbb mondtam neked?

Julien összeszorította az állkapcsát, és elgondolkodott, vajon Priest tudja-e, milyen leereszkedően beszél az emberekkel – és azt, hogy mennyire beindítja ezzel Julient.

– Dehogynem. Tökéletesen jól értettem.

– Akkor „a legközelebb nem leszek ilyen engedékeny” mondatnak melyik részéből gondoltad, hogy jó ötlet, ha engem hívsz, hogy letegyem az óvadékot?

Julien sem tudta pontosan, hogy miért csinálta ezt, de talán az lehetett az oka, hogy vonzotta ez a férfi. Volt valami Priestben, amitől Julien mintha életre kelt volna, pedig hónapok óta halottnak érezte magát belül.

Amikor Julien nem válaszolt, Priest elbiccentette a fejét, és úgy nézte tovább a férfit. Csak úgy sütött róla a rosszállás.

– Annyira ki vagy éhezve egy randira, hogy nem jutott eszedbe jobb módszer?

Putain, micsoda arrogáns seggfej! De valamiért Julien ettől még vonzóbbnak találta.

– Te adtad oda a névjegyedet, amikor találkoztunk. Lehet, hogy inkább te vagy kiéhezve. Csak úgy odaadod a telefonszámodat egy...

– Bűnözőnek? – kérdezte komoran Priest. – Nem. Ezt úgy nevezik: jó üzleti érzék. Elvégre büntetőügyvéd vagyok.

– Én aztán nem vagyok bűnöző – horkantott Julien.

– Valóban? – kérdezte Priest, és végigpillantott Julien celláján. Azután előrehajolt, és azt suttogta: – Pedig a jelenlegi helyzet nagyon is erre utal.

A „jelenlegi helyzet” és az azt kiváltó okok ellenére Julien szája sarka mosolyra húzódott, és rájött, miért vonzódik annyira Priesthez. A férfiban megvolt az az egyetlen dolog, amit Julien keresett: elterelte Julien figyelmét saját, fekete lyukká vált életéről.

– Csak egy lehetséges magyarázat van: le destin.

– És az mit jelent? A végzet? – Priest kiegyenesedett, és felemelte a kezét, hogy megnézzze az óráját. – Kétlem, hogy a végzetnek bármi köze lenne ehhez. Sokkal valószínűbb, hogy én voltam az egyetlen lehetőség.

– Ha így is van... – mondta Julien, és megragadta a rácsokat. – Eljöttél.

– Mint mondtam, ez a munkám.

– Hajnali háromkor is?

– A nap bármelyik órájában – felelte Priest, aztán a folyosóra pillantott, ahol az ocsmány, piszkosfehér csempéken és a bántóan erős fényű lámpákon kívül nem volt semmi. – Most megyek, és megpróbállak ki-juttatni innen, aztán te meg én szépen elbeszélgetünk.

Ahogy Priest kimondta a „te meg én” szavakat, Julien pulzusa felgyorsult. A távozó Priest után nézett, és ezt suttogta:

– J'ai vraiment hâte. – A mindig komoly ügyvéd megtorpant és hátranézett.

Ahogy végigmérte Julient, a férfinak elállt a lélegzete. Már semmi hüvös nem volt a tekintetében. Helyette tűz és érdeklődés sugárzott belőle, meg szenvedély, amit látva Julien ujjai erősebben szorították a rácsot, míg Priest végül elfordította a tekintetét, és elsétált.

Julien nézte, ahogy távolodik, egészen addig, amíg befordult a sarkon, és eltűnt, majd kifújta a levegőt. Merde. Soha életében nem vonzódott még senkihez ennyire, és ahogy ott állt és várta, hogy Priest újra megmentse, Julien tudta, hogy gátat kell szabnia ezeknek a gondolatoknak.

Soha nem jöhetett össze egy ilyen emberrel. Nem érdemelte meg. Non, a legkevésbé sem. De még ez sem tántorította el attól, hogy számolja a másodperceket, amíg Priest vissza nem tér hozzá...

Julien mellett besüppedt a matrac, felriadt. Amikor kinyitotta a szemét, a férfit látta az álmából.

Priest teljesen meztelen volt, és ahogy visszamászott az ágyba, és magára húzta a takarót, a városi fények távoli ragyogásában

kirajzolódott impozáns sziluettje. A szobában néma csend volt. Julien Priest mellkasára tette a kezét, és a férje arcát tanulmányozta: a saját szemével akarta látni, hogy eltűnt-e róla a váratlan telefonhívás okozta idegesség nyoma.

– Azt hittem, visszaaludtál – szólalt meg Priest, és Julien kezére tette a kezét. Julien ekkor meglátta, amit keresett: Priest szeme kissé összeszűkült, mintha még mindig nyomasztanak a történetek. Ujjai-val végigsimított Julien arcán.

– *Non*. Még nem. Mindig felébredek. De mindig öröm felébredni, ha a te arcodat láthatom, *mon amour*. – Julien elfordította a fejét, és lágyan Priest ujjaihoz érintette az ajkát. – Épp te jártál a fejemben, ami azt illeti. Szóval azt is mondhatnánk, hogy az álmaimból bukkantál elő.

– Vagy akár azt is, hogy fáradt vagy, és kissé örült.

– *Peut-être* – mondta Julien, aztán halkán felnyögött, amikor Priest megcsókolta az álla vonalát, majd az ajka lejjebb siklott a nyakán. – Többek között ezért is szeretsz, ugye?

Priest ajka végigsimított Julien kulcscsontján, aztán felemelte a fejét, és így szólt:

– Igen.

Julien Priest fejére simította a tenyerét, ilyen közelről a szemébe nézve látta, hogy a férfi igazán rá figyel, várja, hogy Julien folytassa. Márpedig Juliennek bőven volt mit mondania.

Csütörtök hajnal volt, és még egy óra sem telt el azóta, hogy a barátjuk, Robbie Bianchi felbukkant az ajtó előtt, készen arra, hogy éljen Julienék ajánlatával, és beköltözzön. A hercegnőjük azonban tudtán kívül egy olyan helyzetbe csöppent, amire egyikük sem számított.

Szóval igen, Juliennek bőven volt mit mondania az előző esti fejleményekről. De azt is tudta, hogy nincs most itt az ideje annak,

hogy erről beszélgessenek. Ezért inkább a résnyire nyitott fürdőszobaajtón beszűrődő fénycsík felé pillantott, majd így szólt:

– Robbie nem megy el, ugye?

– Már elment... Épp lemossa magáról a zuhany alatt – válaszolta Priest, a hátára gördítette Julient, és ráfeküdt. Nem fogtak rajta Julien figyelemelterelő technikái. – Azt hittem, te is csatlakozol hozzánk.

– Tudom – felelte Julien. Eleinte ő is ezt gondolta, amikor beküldte Robbie-t Priesthez. De miután bevitte Robbie csomagjait, és bezárta az ajtót, még mindig az a hívás járt a fejében Priest apjáról, és tudta, ha utánuk menne a fürdőszobába, nem tudná megadni Priestnek azt, amire az igazán vágyik. Túlságosan lefoglalták a saját gondolatai; válaszokat akart.

– Túl sok kérdésem volt – folytatta Julien. – Még mindig túl sok van.

Priest sóhajtott, és Julien homlokának döntötte a fejét.

– Késő van. Várhatnánk holnapig a múltam darabokra cincálásával?

Julien széttárta a lábát, hogy Priest kényelmesen elhelyezkedhessen, és ujjaival a szakállába túrt.

– *Oui*, várhatunk.

Priest Julien feje mellett az ágyra engedte a karját, és behunyta a szemét. Láthatóan jobban uralta az érzelmeit, mint egy órával ezelőtt, de még mindig idegesség sugárzott belőle.

– Mi lenne, ha inkább mesélnél az álmodról?

Julien is lehunyta a szemét, egy pillanatra hagyta, hogy Priest mindkettőjük figyelmét elterelje.

– Hát, rólad szólt.

– Igen... ezt már mondtad – csókolta meg Priest Julient. – És mit csináltam az álmodban?

Julien kinyitotta a szemét, és Priest ajkához érő ajka mosolyra húzódott.

– Arról az éjszakáról álmodtam, amikor kihoztál a börtönből. És arról, ahogy... Ahh. – Priest keze lejjebb siklott, Julien keményedő farkához ért, lassan, gyengéden végighúzta rajta az ujjait. – *Re-fais-le, Joel.*

– És miről?

– Ha ezt csinálod, semmi másra nem tudok gondolni. *Putain.* – Julien háta megfeszült, feje a párnába fúródott, ahogy a csípője kissé felemelkedett.

– Szeretnéd, hogy abbahagyjam?

– *Jamais* – lihegte Julien.

Priest le-föl mozgatta a kezét Julien álló farkán, beszívta az alsó ajkát.

– Miről jutott eszedbe az az éjszaka? Biztosan van sokkal emlékezetesebb élményünk is.

– Több is – mondta Julien Priest tekintetét keresve. – De valamiért eszembe jutott, milyen jólesett sípcsonton rúgni azt a rendőrt.

Priest hunyorított, a keze megállt a levegőben.

– Erről nem is tudtam – szólalt meg komolyan, és Julien közelebb hajolt, hogy megcsókolhassa a férje szigorú vonalú ajkát.

– *Oui.* Elengedett volna egy figyelmeztetéssel. De én... *Dieu que c'est bon.*

– De te?

– Újra látni akartalak.

– Még akkor is, ha börtönbe kerülsz miatta?

– Még akkor is – felelte Julien. – Azt akartam, hogy gyere értem.

– Jézusom. Mindig elfelejtem, micsoda semmirekellő voltál, amikor megismerkedtünk. Egy elcseszett bajkeverő.

Julien Priest nyaka köré fonta a karját.

– Mintha te egy szent lennél. Jól sejtem, hogy először te mentél el, mielőtt hajlandó lettél volna leszopni Robbie-t?

– Honnan veszed, hogy leszoptam?

– Onnan, *mon amour* – Julien finoman végigsimított a nyelvével Priest alsó ajkán –, hogy érzem rajtad az ízt.

Priest lerántotta a takarót Julienről, és lejjebb csúszott a férje testén.

– Úgy éreztem, ma éjjel szívesebben foglalkoznék valaki mással magam helyett. Robert leszopása jó volt figyelemelterelésnek, és ha az emlékezetem nem csal, a mi kis hercegnőnkhez kimondottan illelenek a francia ízek.

Priest Julien combjai közé feküdt, a nyelvével végigsimított Julien farkán. Jó úton járt, hogy valami sokkal élvezetesebbel terelje el a figyelmét a problémáiról.

– Lássuk, még mindig így van-e.

– *Oui*, lássuk. – Julien csak ennyit bírt kinyögni, miközben Priest lehajolt, hogy a szájába vegye őt.

Robbie Bianchi a gőzzel teli zuhanyfülkében állt. Csukott szemmel, hátravetett fejjel élvezte, ahogy a meleg víz fáradt izmait simogatja. Nehéz hét állt mögötte, de most végre szánhatott magára néhány percet, és *csooodálatos* érzés volt, ahogy a víz a merev nyakát és vállát masszírozta.

Nem mintha egyedül akart volna maradni. Ó, de még mennyire, hogy nem! A szomszéd szobában lévő két férfival akart lenni. De amikor hirtelen eldöntötte, hogy elfogadja Julien és Priest meghívását, és hozzájuk költözik, arra számított, hogy bekopog, aztán

egyből be is ugranak az ágyba. Ehelyett olyan helyzetben találta magát, amire nemcsak hogy nem számított, de nem is értette – továbbra sem. Csak annyit tudott, hogy bármi is okozta a feszültséget, attól Priest még a szokásosnál is rosszkedvűbb lett, és Julien is láthatóan stresszelt.

Robbie kitörölte a szeméből a vizet, aztán kiválasztotta az egyik tusfürdős flakont, és felpattintotta a kupakot. Az orrához emelte, és mélyen beszívta az illatot: ugyanaz volt, mint ami Julient lengte körül.

Mmm mm mmm. Robbie jól emlékezett erre az illatra. Nem is beszélve a látványról, ami együtt járt vele. Julien lába... Robbie vállára vetve... A rövid, göndör tincsek, amik az orrát simogatják, miközben ő a *francia* pasija farkát szopja. És mindeközben Priest érzékeny megcsinálja Julient...

Kétségtelenül ez volt Robbie életének egyik legszexisebb pillanata, amit a fiú gondolatban már vagy százszor újra átélt – persze csak is olyankor, amikor egyedül volt.

Elvigyorodott az emléktől, és kislányos zavar fogta el, amikor eszébe jutott, hogy a sajátjaiként gondol Julienre és Priestre. Tusfürdőt nyomott a tenyerébe, és elkezdte átdörzsölni vele a testét.

Miközben szappanozta magát, Robbie azon kapta magát, hogy az érzése óta először végre teljesen ellazul. Tudta, hogy ennek egy részét az orgazmus az oka, amivel Priest ajándékozta meg, mielőtt elment aludni. Másrészt ez az új érzés, hogy végre van célja.

Ez a két férfi – Robbie két pasija – beengedte őt a közös életébe, mélyebbre, mint korábban bármikor. Priest nyilvánvalóan aggasztó híreket kapott az érzése előtt. De ahelyett, hogy megmondták volna Robbie-nak, hogy most nincs idejük a beköltözéséről társalogni, Julien kitarta az ajtót, és őszintén megmondta neki, hogy Priestnek

szüksége van rá – rá, Robbie Bianchira –, és beküldte a szobába, hogy segítsen a pasijuknak. És Robbie felnézett rá az őszintesége miatt.

Robbie besétált Julien és Priest – és, hűha, a saját – hálószobájába. A fürdőből kihallatszott a kád falát nyaldosó víz csobogása. A hatalmas ágyon a gyűrött lepedőt nézte, és elgondolkodott, vajon mi zaklatta fel annyira a két férfit, hogy mindketten felkeltek az éjszaka közepén, mert biztosan nem az ő érkezése volt az ok.

Tudta, hogy úgy nem jut válaszokhoz, ha csak ácsorog, ezért továbbment a fürdőszoba felé – tudta, hogy ott fogja találni Priestet. Belépett az ajtón, és szinte észre sem vette a méretes akváriumot, ami korábban annyira lenyűgözte, mert a látványa eltörpült a porcelánkádban, neki háttal fekvő férfi mellett.

Priest dús haja sötétebbnek tűnt a szokásosnál, mintha nedves ujjaival beletürt volna. A karját a kád szélén nyugtatta, és ujjaival ritmusosan, kitartóan dobolt. A ritmus akkor sem bicsaklott meg, amikor Robbie beljebb lépett.

Amikor a kád mellé ért, Priest felnézett, a tekintete végigsiklott Robbie farmerján és egyszerű fehér pólóján, és amint a szemébe nézett, Robbie azonnal megértette, mire gondolt Julien.

Aggasztó. Julien azt mondta, Priest aggasztó híreket kapott, és Robbie jól látta Priest szemében az aggodalmat. A tekintetében, ami általában összpontosításról árulkodott, de ezúttal Robbie válla fölött a semmibe révedt.

Priest nyilvánvalóan nem akart beszélgetni, és amikor a halaira nézett, Robbie arra gondolt, hogy ez talán annak a jele, hogy ideje távoznia. De helyett Robbie csak állt, és nézte a férfit, akiről azt hitte, kezdi megismerni, és arra jutott, hogy talán tévedett. Talán meggondolatlanul vágott bele ebbe az egészbe, mert hirtelen fogalma sincs, mit tegyen most.

Robbie nagyot nyelt, érezte a gombócot a torkában. Hátrapillantott a válla felett, és már arra készült, hogy kimegy, és megkeresi Julien-t, de ekkor gyengéd ujjak érintették az ujjait. Lenézett, és látta, ahogy Priest keze felé nyúl, és amikor találkozott a tekintetük, Priest szavak nélkül azt kérte: maradj.

Robbie körülnézett a fürdőszobában, próbálta eldönteni, mi legyen a következő lépés. Aztán észrevette a falra szerelt fémrúdon lógó, gondosan összehajtogatott törülközőket, és támadt egy ötlete.

Priest Julien is azt mondta, az egyetlen dolog, amiben Priest kapaszkodót talál az életben, az az irányítás. Az, ha irányíthatja a környezetét, és így nem kell az összes többi dologra gondolnia, amit képtelen a kezében tartani. Szóval talán, ha Robbie adna neki valamit, amire összpontosíthat... ha teljesen odaadná neki magát, itt és most, talán megfékezhetné a férfi kifürkészhetetlen arc kifejezése mögött tomboló káosz.

Robbie leemelte a rúdról az egyik törülközőt, ledobta a kád mellé a földre.

Priest hunyorogva figyelte, és így szólt:

– Vetkőzz!

Robbie szíve hevesebben vert az utasításra. A gondolat, hogy helyesen értelmezte a helyzetet és Priest érzéseit, olyan büszkeséggel töltötte el, amilyet még sosem érzett. Szó nélkül vetkőzni kezdett.

Egy perc sem telt bele, és Robbie is ugyanolyan meztelen volt, mint a kádban ülő férfi. Priest végre jól megnézhetette magának.

Robbie emlékezett, milyen szaporán vert a szíve legutóbb, amikor ilyen helyzetben voltak – nem is beszélve egyéb lüktető testrészeiről. Izgatott volt, és ideges azon az estén, bizonytalan volt a saját érzelmeiben és az este végkimenetelében. Ezúttal viszont, ahogy ott állt Priest előtt, az izgalmon kívül mást is érzett: együttérzést.

Segíteni akart Priestnek, meggyógyítani őt, bármilyen bután is hangzott ez. És tudta, hogy van valami, amit Priest csakis tőle kaphat meg ebben a pillanatban: a teljes megadás.

– Térdelj ide mellém! – szólalt meg Priest, és Robbie engedelmeskedett. Amikor a szemük egy magasságba került, Priest Robbie felé nyúlt, és végigsimított az arcán.

– Itt maradsz, Robert?

Robbie pontosan tudta, mire gondol Priest. Arra, hogy beköltözik-e. Robbie megnyalta az alsó ajkát, és magabiztosan azt mondta:

– Igen.

Priest lassan bólintott.

– És jól érzed magad... itt, velem?

Robbie sosem érezte még ilyen jól magát – ami elég meglepő olyasvalakitől, aki büszke arra, hogy milyen fantasztikusan független és akaratos.

– Igen.

– Jó. Szeretem, amikor itt vagy. Talán túlságosan is.

Robbie-t előntötte a boldogság Priest szavaitól, de amikor válaszolni akart, Priest az ajkára tette az ujját.

– Csitt – mondta Priest. – Egyelőre ennyi elég lesz. Csak maradj itt! Ez épp elég. Csak legyél velünk, mert így van jól.

Ezek után Robbie lelkesen, tetőtől talpig megmosdatta Priestet, és amikor végzett, legnagyobb döbbenetére Priest kimászott a kádból, és letérdelt elé.

De ami még ennél is döbbenetesebb – elmélkedett Robbie, miközben elzárta a csapot, és kilépett a zuhanyból –, az az, hogy nemcsak a testét, de a szívét is teljesen átadta a pillanatnak. Bár szinte már hozzászokott, hogy ezekkel a pasikkal egymást követték az újszerű élmények.

Robbie fejében olyan élesen jelentek meg a képek a Juliennel és Priesttel töltött időről, hogy néha azt képzelte, hogy hallja a hangjukat, pedig a közelében sem voltak.

Kínos lett volna, ha képesek olvasni a gondolataiban, és rájönnek, mennyire... micsoda? Kezd beléjük habarodni? *Igen, tőkre erről van szó. Kezdek tisztára beléjük habarodni. Istenem...*

Robbie megtörülközött, kinyitotta a hálószobaajtót, és az elé táruló látvány újra emlékeztette arra, hogy óvatosnak kell lennie: minden együtt töltött másodperccel mélyebbre zuhan. Jobb lesz, ha lassít kicsit.

A fürdőből átszűrődő fény körülölelte az ágyon fekvő Julient és Priestet. A takarókat az ágy végébe rúgták, és Julien meztelenül, szét-tárt lábakkal feküdt a hátán. Gyengéden simogatta Priest haját, aki a combjai között feküdt, arcát Julien ölére hajtva. A szeme csukva volt.

Nyugodtnak és békésnek tűntek. Elég más volt az összkép ahhoz képest, ami Robbie-t korábban fogadta. Amikor Julien meglátta, hívogatón rámosolygott, mire Robbie az ágyhoz lépett.

Felmászott a matracra, és Priest mocorogni kezdett, de nem nyitotta ki a szemét. Julien még mindig a haját simogatta.

Robbie óvatosan közelebb húzódott hozzájuk, egészen, amíg az oldalán fekve csak pár centi választotta el őket egymástól.

– Szóval szokott aludni – suttogetta. – Azt hiszem, most látom is.

Julien tekintete ellágyult, ahogy Priestre nézett.

– Ritkaság, de *oui*, szokott aludni.

– Ez jó, nem?

– Nagyon jó. Nem gondoltam, hogy fog még aludni ma éjjel.

Robbie ásított, az arca és a párna közé csúsztatta a kezét.

– Alig szólt hozzám odabent. Nem voltam biztos benne, hogy mit is kéne csinálnom, de...

– Bármit is tettél, *parfait* volt. Te voltál az, a puszta lényed, amire Priestnek szüksége volt ma éjjel. Majd beszél, ha kész lesz rá. Mindig így van. – Julien Robbie állához emelte a kezét, és megérintette.
– Most már ideje, hogy te is aludj kicsit.

Robbie bólintott, és még hallotta, ahogy Julien azt suttogja:

– Csukd be a szemed, hercegnő! Minden rendben lesz.

Igen, gondolta Robbie, miközben lassan átadta magát az álomnak.

Idejött ezekhez a pasikhoz – az ő pasijaihoz –, és ahogy elaludt mellettük, tudta, hogy pontosan ott van, ahol lennie kell.

Robbie Bianchi végre hazaért.

MÁSODIK FEJEZET

VALLOMÁS

*Egy kapcsolat nagyobb eséllyel működik,
ha minden érintett fél ugyanazt akarja,
és egy nyelvet beszél.*

– **B**ONJOUR, HERCEGNŐ! – szólalt meg Julien, amikor Robbie előbukkant a hálósobájukból. Szürke fürdőköpenyt vett, és hunyorgott az erkélyajtón keresztül beszűrődő napfényben. Korán volt még, és abból ítélve, ahogy a fiú ásítózott, és imádni valóan dörzsölte a szemét, nem jött még el az ideje, hogy elkezdje a napot.

– Reggelt! – válaszolta Robbie, és a nappalin átsétálva leült a konyhapult túloldalán. – Kávét. Kérlek, mondd, hogy kávét is tartotok itthon, nem csak azt a zöld lötytyöt.

Julien gúnyosan mosolyogva elővett egy bögrét a konyhaszekrényből, és a kávéfőzőhöz lépett.

– *Oui*, tartunk. Hogy kéred?

– Intravénásan?

Julien hátrapillantott a válla fölért, Robbie vigyorogva nézett vissza rá.

– Ma reggel feketén, köszönöm. Kell a kezdőlökés. – Robbie összehorzolt hajába túrt. – Hogy tudsz ilyen éber lenni? Tegnap te is addig voltál fent, mint mi.

Julien megkerülte a pultot, pusztit nyomott Robbie arcára, és letette Robbie elé a gőzölgő bögrét.

– Az a zöld lötyty... – fintorgott Robbie, mire Julien a fejét ingatva így válaszolt:

– Á, látom, Priestnek szövetségese akadt. Mostantól mindketten bojkottálni fogjátok a levemet?

Robbie a szájához emelte a bögrét, és megfújta a forró italt.

– Még nem végleges a döntés. De azok után, hogy láttam, mit tettél bele, hát... Azt hiszem, ma reggel inkább maradok a koffeinnél, különösen, ha azt akarod, hogy működjek is valamennyire.

– Ó, igen, feltétlenül – válaszolta Julien Robbie-ra pillantva. – Egyébként jól áll Priest köpenye.

Robbie arcára kiült a rettegés, ahogy lenézett a ruhadarabra, majd tágra nyílt szemét Julienre emelte.

– Azt hittem, a tiéd.

– *Non.* Én, ha nem muszáj, semmilyen ruhát nem viselek – mondta Julien, aztán felnevetett Robbie büntudatos arckifejezését látva, ahogy a fiú hátranézett. – Ne aggódj, hercegnő! Nem zavar ná Priestet. Sőt, van egy olyan érzésem, hogy örül majd, ha a ruhájában lát.

Robbie elmosolyodott és felsóhajtott.

– Nem tudom, miért stresszelek ennyit miatta.

– De, tudod – ellenkezett Julien. – Azért, mert örömet akarsz szerezni neki.

– Á, nem, csak... – dadogta Robbie, de végül ahelyett, hogy előállt volna valami kamuval, elterelte a szót. – Tudod, neked is örömet akarok ám szerezni.

– *Et tu le fais mon cher petit* – mondta Julien. – *Vraiment beaucoup.*

– Ez mit jelent?

– Melyik rész? – kérdezte Julien, miközben kinyitotta a hűtőt, és elővette a zöld turmixát.

– Az egész. De főleg a vége. Néha hercegnőnek szólítasz, máskor így... *mon cher petit*? Mit jelent?

Julien letett a pultra egy poharat, és csurig töltötte.

– Azt jelenti: kedvesem.

Robbie elpirult, és ragyogó mosolyából Julien tudta, hogy nagyon tetszik neki a becenév.

– És a többi?

– Hmm? Ja, azt mondtad, örömet akarsz szerezni, mire azt választam: és szerzel is, kedvesem. De még mennyire.

– A fenébe – fészkelődött a székén Robbie. – Ez állati szexi. Muszáj lesz megtanulnom franciául.

Julien felemelte a poharat, és nagyot kortyolt a zöld léből.

– Főleg akkor, ha ti ketten egyfolytában franciául fogtok beszélni körülöttem. Szerinted meg tudnám tanulni? Tanítanál?

– *Oui* – felelte Julien. Tetszett neki a Robbie arcára kiülő lelkesezés. – Nagyon szívesen.

– Tényleg?

– *Vraiment.* Persze.

– *Vraiment* – ismételte meg Robbie tökéletes kiejtéssel, aztán a koffeintől felélénkülve összecsapta a tenyerét. – Állati buli lesz!

– Mikor? – Priest hangja már azelőtt betöltötte a szobát, hogy belépett volna, a másik kettő azonnal felé fordult, ahogy meghallotta.

– A *franciaóráim* alatt – válaszolta Robbie Priestnek, ahogy az odalépett elé. – Jules azt mondta, megtanít.

– Valóban? – Priest egy ujjal végigsimított a köpenyen, amit Robbie viselt. – Ez kedves tőle.

– *Oui*, nagyon kedves. Nem igaz? – Robbie pimaszul felkacagott, mire Priest felhúzta a szemöldökét. – Jól mondtam?

Priest elbiccentette a fejét.

– Igen.

– Akkor jó – nyugtázta Robbie, és hátrafordulva elégedett mosolyt villantott Julienre. – Olyan izgatott vagyok!

– Azt látom – nevetett Julien Robbie lelkesedését látva.

– Juliennél jobb tanárt nem is találhatnál – jegyezte meg Priest, és belemarkolt Robbie köpenyének hajtókájába, majd Robbie szájához hajolva ezt suttogta: – *Tu as l'air délicieux dans mon peignoir, mon coeur. Presque autant que lorsque tu ne le portes pas.*

Robbie ajka szétnyílt, és Julien felé fordult segítségért, de a férfi nem fordította le Priest szavait. Priest erre finoman megérintette az ajkával Robbie arcát, és így folytatta:

– Már várom, hogy eljőjön a nap, amikor érted majd, mit mondtam az előbb.

Robbie nagyot nyelt, és Julien élvezettel figyelte, ahogy a fiú arcán lévő pirosság egészen a nyakáig terjed. A hercegnőnek a rózsaszín minden árnyalata csodásan állt, és ez alól a mostani sem volt kivétel.

Priest megkerülte a pultot, és Julien elkomorodott, ahogy észrevette a férje öltözkését. Makulátlan öltönyt és ezüstszínű, kasmírmintás nyakkendőt viselt.

– Azt hittem, ma nem mész be – jegyezte meg Julien. Az előző esti események fényében arra számított, hogy Priest szabadságot

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha örökre és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

vesz ki aznapra, és megbeszéljük a dolgokat. Nyilvánvalóan tévedett.

– Ma jön vissza Logan a szabadságról – felelte Priest, mintha ez elég is lenne magyarázatnak. De amikor észrevette Julien korántsem elégedett arckifejezését, hozzátette: – Át kell adnom az ügyeit.

Julien karba tette a kezét, és némán nézte Priestet. Volt elég esze, tudta, nem ez az egyetlen oka, hogy Priest bemegy az irodába, és szeretne volna egyértelművé tenni, hogy még nem zárták le a tegnapi esti témát.

– Ó-ó – mondta grimaszolva Robbie, ahogy egyik férfiről a másikra nézett. – Úgy sejtem, ez a nézés azt jelenti, hogy bajban vagy, Joel.

Priest bólintott.

– Azt hiszem, igazad van – mondta Priest, majd Julien felé nyúlt, és végigsimított a karján. – Nem akarok kibújni a beszélgetés alól. A szavamot adom, hogy visszatérünk rá, de előbb ki kell derítenem, mi a helyzet.

Julien még mindig Priestet bámulta; tudta, hogy ez is elég ahhoz, hogy a férje megértse az üzenetet. De aztán leengedte a karját, és megfogta Priest kezét.

– Oké. Visszatérünk rá. De hamar legyen, mert nem akarom, hogy egyedül kelljen ezzel megküzdened. *Tu comprends?*

– Igen. Ígérem.

Julien kurtán bólintott, és mindketten Robbie felé fordultak, aki némán figyelte őket.

– Bocsanat – szólalt meg Robbie, amikor rájött, hogy rajtakapták, aztán felnevetett. – Még mindig emlékeztetnem kell magamat, hogy én is veletek élek, és hozzászólhatok a dolgokhoz.